

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **H. I. A.**, st. přísl. T.
t. č. pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2024, č. j. OAM-553/ZA-ZA11-VL15-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 6. 2024, č. j. OAM-553/ZA-ZA11-VL15-2024 („napadené rozhodnutí“), které nabylo právní moci dne 19. 6. 2024, rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že tato žádost je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 22. 4. 2024. Ve své první žádosti v řízení před správním orgánem uváděl, že žádá o mezinárodní ochranu, neboť se mu v Turecku nedařilo sehnat si práci. Současně uvedl, že se živil jako holič, kvůli vysoké inflaci však nemělo smysl pracovat. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného o první žádosti žalobce zamítl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 22. 11. 2023, č. j. 34 Az 34/2023-20. Vzhledem k tomu, že žalobce až v této první žalobě poukazoval na problémy, jež měly souviset s jeho kurdskou národností, soud v uvedeném rozsudku konstatoval, že žalobce o „*podmínkách svého života ani o své životní úrovni v Turecku žalobce ve správním řízení nehovořil. Nad rámec prostého sdělení, že je Kurd, žalobce nehovořil o problémech, které by souvisely s jeho kurdským původem, a to ani v kontextu obtíží souvisejících s hledáním zaměstnání v Turecku. Naopak sdělil, že v Turecku žádným jiným problémům, s výjimkou problémů s hledáním zaměstnání, nečelil. Výslovně popřel, že by měl jakékoliv problémy se státními orgány. Uvedl, že neměl problémy s policií, soudy nebo armádou, nečelil trestnímu stíhání ani uvěznění.*“ Žalovaný proto ve svém prvním rozhodnutí nepochybil, pokud se kurdským původem žalobce podrobněji nezabýval.
3. Opakovanou žádost žalobce vyhodnotil žalovaný v napadeném rozhodnutí tak, že žalobce uvádí stejné motivy svého odchodu do vlasti jako v řízení o první žádosti. Pokud žalobce jako novou skutečnost ve své opakované žádosti uvedl, že na Kurdy je v Turecku vyvíjen nátlak ze strany policie, nejedná se podle žalovaného o skutečnost, kterou žalobce nemohl uvést již ve své první žádosti. Nejedná se o změnu situace v zemi původu ani změnu týkající se důvodů, které žalobce vedly k odchodu ze země původu. Žalovaný zároveň neshledal, že by se politická a bezpečnostní situace či stav dodržování lidských práv v Turecku změnily od doby meritorního posouzení první žádosti žalobce natolik, že by se jednalo o důvod pro meritorní posouzení jeho opakované žádosti. Ke stejnému závěru žalovaný dospěl i ve vztahu k situaci tureckých občanů kurdské národnosti.
4. Součástí správního spisu je vyplněný formulář poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu podle § 10 odst. 2 zákona o azylu a rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany žalobce ze dne 13. 7. 2023. Žalovaný dále učinil součástí správního spisu informaci OAMP ze dne 4. 8. 2023, Turecko, Bezpečnostní a politická situace v zemi. Žalobce byl seznámen s obsahem správního spisu a následně bylo vydáno napadené rozhodnutí.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

5. Žalobce namítl, že na podporu své žádosti uvedl novou skutečnost ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, a sice že je na Kurdy v jeho zemi vyvíjen nátlak ze strany policie, která se k nim chová jinak než k Turkům, často je obtěžuje a kontroluje. Žalovaný tak měl tento nový důvod podrobit svému zkoumání, což neučinil. Žalobce neměl informaci o situaci kurdské menšiny, na kterou poukazoval ve své opakované žádosti, při podání své první žádosti k dispozici. Z uvedených důvodů proto požaduje, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce se snaží navodit dojem, že jím uváděný „nátlak na Kurdy“ mu v době řízení o první žádosti nebyl znám. Toto své tvrzení však žalobce v rámci své výpovědi sám popřel, pokud na dotaz, proč v řízení o své první žádosti údajné problémy s policií neuváděl, sdělil, že dříve měl strach, že by se někdo z Turecka dozvěděl, že mluví špatně o turecké policii. Žalovaný má proto za to, že napadené rozhodnutí je v souladu s platným právem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“), ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice), resp. k § 32 odst. 9 zákona o azylu.
8. Soud o žalobě rozhodoval bez jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky; žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil, žalobce ve stanovené lhůtě ústní jednání nepožadoval (§ 51 s. ř. s.) a soud takový postup nepovažoval za nezbytný.
9. Žaloba není důvodná.
10. V posuzované věci byl aplikován § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle něhož je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 téhož zákona.
11. Podle § 11a zákona o azylu se otázka přípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany odvíjí od toho, zda cizinec uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly *bez vlastního zavinění* cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a zároveň svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu pak platí, že se v případě nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
12. K přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu se blíže vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96. Mimo jiné zde uvedl, že rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat odůvodnění o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů“ (bod 19 odkazovaného rozsudku).
13. Napadené rozhodnutí těmito požadavkům vyhovuje. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, které žalobce uváděl při poskytnutí údajů k opakované žádosti. Dospěl k závěru, že se o nové skutečnosti ve smyslu § 11a zákona o azylu nejedná, neboť motivy žalobce jsou stejné a důvody týkající se obav z nátlaku ze strany turecké policie žalobce mohl uvést již v řízení o své první žádosti. Žalovaný se následně též zabýval na základě aktualizovaných informací o zemi původu žalobce tím, zda zde v průběhu doby nedošlo k takové změně, jež by mohla odůvodňovat opětovné meritorní posouzení žádosti žalobce z důvodu, že by v případě návratu mohl být vystaven pronásledování či vážné újmě ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný se tvrzeními žalobce zabýval a své závěry přezkoumatelně zdůvodnil. V tomto

ohledu nemá soud žalovanému co vytknout. Žalobce v průběhu správního řízení netvrdil ani nedoložil žádné skutečnosti, jež by závěr žalovaného zpochybňovaly.

14. A neučinil tak ani v řízení o žalobě, v níž trvá na opakovaném posouzení své žádosti. Soud se s žalovaným ztotožnil v tom, že žalobcem „nově“ uváděné skutečnosti mu byly známy již v předcházejícím řízení, ostatně žalobce to sám při poskytnutí údajů k opakované žádosti připustil (ačkoli v žalobě to popírá). Jím uváděné obavy, že by se mohl někdo v Turecku dozvědět o tom, že mluví špatně o policii, nelze bez dalšího považovat za ospravedlnitelný důvod, pro který by mu bylo možné neuvedení tvrzení o odlišném zacházení s Kurdy ze strany policie v zemi původu prominout. Žalobce se nenacházel v situaci, kdy by sdělení těchto skutečností až v opakované žádosti o mezinárodní ochranu bylo možné akceptovat z ospravedlnitelných důvodů (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16).
15. Tvrzení v opakované žádosti žalobce jsou zároveň velmi obecná a založená na diskriminaci, resp. nátlaku z důvodu kurdské národnosti. Diskriminace však bez dalšího není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu příslušníku takové etnické menšiny, pokud nedosahuje intenzity pronásledování. Žalobce v opakované žádosti netvrdil, že by se v jeho případě objevily natolik významné skutečnosti, jež by vedly k závěru, že by v případě návratu do vlasti s přiměřenou pravděpodobností čelil závažnému porušení svých lidských práv či obdobně neakceptovatelnému jednání.
16. Lze konstatovat, že tvrzení žalobce v opakované žádosti nepřinášejí žádnou novou indicii nasvědčující tomu, že by právě žalobce byl (či mohl být) v očích většinové turecké společnosti či tureckých státních orgánů (včetně policie) terčem pronásledování či vážné újmy. Nutno doplnit, že obecnou situací Kurdů v Turecku se v posledních letech opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud (např. v rozsudcích ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018-30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018-46, či usnesení ze dne 14. 1. 2022, č. j. 2 Azs 240/2021-27 a mnoha dalších rozhodnutích). Dovodil přitom, že nesnáze Kurdů v Turecku sice existují, ale nedosahují bez dalšího intenzity pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona.
17. Vzhledem k tomu, že byly splněny podmínky pro aplikaci institutu nepřípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Z uvedených důvodů soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 10. října 2024

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně